

CRÒNICA D'ACTIVITATS' 12

RESUM DE LES EXPOSICIONS TEMPORALS 2012 MUSEU VÍCTOR BALAGUER

1. Xavier Nogués a les col·leccions del Museu
2. Del Realisme al Noucentisme. Col·lecció Banc Sabadell

|137

EXPOSICIÓ: “Xavier Nogués a les col·leccions del Museu”

Del 17 de novembre de 2011 al 4 de març de 2012

Espai: Sala exposicions temporals

Producció: Biblioteca Museu Víctor Balaguer

El Museu Víctor Balaguer té en el seu fons trenta vuit peces de Xavier Nogués. El conjunt el formen pintures, gravats, un gerro i diferents vasos de vidre decorats, que van arribar a la institució en tres anys diferents, i no en un sol bloc.

El fons Nogués del Museu Balaguer és un dels més complets que tenim corresponent a un sol artista, tant pel nombre de peces que hi ha com per la varietat de les mateixes. En l'eclectica col·lecció que s'ha anat formant al Museu Balaguer durant més de 127 anys, de cap altre artista hi ha inventariades tantes obres. És per aquest motiu que la Fundació Nogués va considerar important de publicar una detallada catalogació de cada una de les peces, la qual no s'havia realitzat.

La mostra s'instal·là a la sala de temporals, i va ser estructurada en tres àmbits que es corresponien als tres moments en què van arribar les peces al Museu: l'any 1956, l'any 1969 i l'any 1996.

Amb aquesta mostra es va ensenyar per primera vegada el conjunt de tot el fons Nogués del Museu.

EXPOSICIÓ: “Del Realisme al Noucentisme. Col·lecció Banc Sabadell”

Del 8 de novembre de 2012 al 27 de gener de 2013

Espai: Sala d'exposicions temporals

Producció: Biblioteca Museu Víctor Balaguer (OALPVB), Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, amb la col·laboració de Banc de Sabadell i ADEG

La Col·lecció Banc Sabadell ens va portar per un recorregut per l'art català de dècades artísticament molt interessants en el nostre país on es va seguir de prop la petjada francesa. S'inicia en el moment en què eclosiona el moviment realista desbancant els idealismes romàntics i ens conduïa, a través d'una selecció acurada, fins al Noucentisme, ja en el segle XX, moment de mediterranisme i Benplantades, amb temes molt nostrats.

En el camí transitava pels aires Orientalistes fortunians, pel Simbolisme paral·lel a la literatura del moment, i per les diferents manifestacions del Modernisme i el Post-Modernisme a casa nostra, molt arrelades encara en el nostre imaginari. Tot aquesta seqüència del devenir artístic venia il·lustrat pels principals referents catalans d'aquests moviments.

El punt de partida cronològica de la mostra era el Realisme representat per Ramon Martí Alsina, considerat l'introduïdor d'aquest moviment a Catalunya, juntament amb el gran Marià Fortuny, un dels millors artistes plàstics orientalistes i un dels grans noms de l'art europeu com proven les fructíferes vendes dels seus quadres per tot el continent.

La pintura de paisatge, un gènere tan preuat per la burgesia del moment, destil·lava encara una plàstica de tints romàntics en alguns pintors, com seria el cas de Modest Urgell, amb els seus horitzons liles de capvespre. Catalunya ha estat, sens dubte, terra de grans paisatgistes, com així ho mostren també altres signatures, Enric Galwey, format a l'Escola d'Olot, Lluís Graner o Eliseu Meifrèn junt amb Dionís Baixeras, aquest últim ja dins el Simbolisme més religiós que impulsava Torras i Bages des del Cercle Artístic de Sant Lluç.

Al voltant de 1892 fa la seva irrupció a Catalunya el Modernisme, amb les primeres exposicions dels artistes que havien estat a París en contacte amb la modernitat. Ramon Casas i Santiago Rusiñol foren els capdavaners d'aquest corrent que bevia de l'impressionisme francès. Posteriorment Hermen Anglada Camarasa, Joaquim Mir i Francesc Gimeno prendran el relleu a la generació anterior i la seva pintura estarà més propera a l'expressionisme.

El recorregut de la mostra continuava amb Ricard Canals, situat a cavall entre el Modernisme i el Noucentisme, i el vilanoví Alexandre de Cabanyes, que sovint es descrivia a sí mateix com "l'últim modernista".

I ja plenament lligats als ideals del Noucentisme promoguts per Eugeni d'Ors s'inclouïen les obres de Francesc d'Assís Galfí i Xavier Nogués, un dels artistes més paradigmàtics d'aquest corrent. L'exposició finalitzava amb Pere Pruna, un artista vinculat a la vila de Sitges i molt proper a Pablo Picasso durant els anys vint.